

## **Kosztolányi Dezső:**

### **Boldog, szomorú dal**

Van már kenyérem, borom is van,  
van gyermekem és feleségem.  
Szívem minek is szomorítsam?  
Van mindig elég eleségem.  
Van kertem, a kertre rogyó fák  
suttogva hajolnak utamra,  
és benn a dió, mogyoró, mák  
terhétől öregbül a kamra.  
Van egyszerű, jó takaróm is,  
telefonom, úti bőröndöm,  
van jó-szívű jót-akaróm is,  
s nem kell kegyekért könyörögnöm.  
Nem többet az egykori köd-kép,  
részegje a ködnek, a könnynek,  
ha néha magam köszönök még,  
már sokszor előre köszönnek.  
Van villanyom, izzik a villany,  
tárcám van igaz színezüstből,  
tollam, ceruzám vigan illan,  
szájamban öreg pipa füstöl.  
Fürdő van, üdíteni testem,  
langy téa beteg idegeimnek,  
ha járok a bús Budapesten,  
nem tudnak egész idegennek.  
Mit eldalolok, az a bánat  
könnyekbe borít nem egy orcát,  
és énekes ifjú fiának  
vall engem a vén Magyarország.  
De néha megállok az éjen,  
gyötrődve, halálba hanyatlón,  
úgy ásom a kincset a mélyen,  
a kincset, a régit, a padlón,

mint lázbeteg, aki föleszmél,  
álmát hüvelyezve, zavartan,  
kezem kotorászva keresgél,  
hogy jaj, valaha mit akartam.  
Mert nincs meg a kincs, mire vágytam,  
a kincs, amiért porig égtem.  
Itthon vagyok itt e világban,  
s már nem vagyok otthon az égben.